

ת"פ 14879/08/14 - מדינת ישראל נגד יהודה רבניפור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14879-08-14 מדינת ישראל נ' רבניפור(עציר)
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

נגד

יהודה רבניפור (עציר)

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של התפרצות למקום מגורים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים לפי סעיפים 406(ב), 380 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כמו כן מואשם הנאשם בעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיפים 1(2) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

2. על פי כתב האישום, ביום 7.8.14 בשעה 00:10 או בסמוך לכך, חזרה המתלוננת א' לדירתה ברחוב בירושלים.

3. הנאשם הבחין במתלוננת נכנסת לבניין ונכנס אחריה. המתלוננת הדליקה את האור ועלתה במדרגות המובילות אל דירתה בקומה הרביעית והאחרונה, ולא הבחינה בכך שהנאשם הולך אחריה. בהגיעה לקומה האחרונה, כבה האור והמתלוננת ניגשה אל דלת דירתה. מאחר שלא הצליחה להכניס את מפתח הדירה למנעול הדלת, ניגשה להדליק את האור ולאחר מכן הכניסה את המפתח למנעול וסובבה אותו. כל אותה עת, עמד הנאשם בקומה הרביעית, צופה במעשיה של המתלוננת, מבלי שהבחינה בהיותו שם.

המתלוננת פתחה את הדלת ונכנסה פנימה. כאשר החלה לסגור את הדלת אחריה ולהוציא את המפתח, דחף הנאשם את הדלת פנימה והתפרץ לפתע לתוך הדירה.

המתלוננת ניסתה לסגור את הדלת, ואולם הנאשם הצליח להכניס חלק מגופו אל תוך הדירה, דחף את הדלת באמצעות ידו ונכנס לדירה.

מדחיפת הדלת פנימה על ידי הנאשם, הוטחה המתלוננת, שהייתה מאחורי הדלת, ארצה על גבה אל תוך הדירה והחלה לצרוח. הנאשם סגר את הדלת וחיפש אחר המפתח במנעול אך מאחר שהמתלוננת המשיכה לצרוח, לא הספיק להוציא את המפתח. הנאשם ניגש אל המתלוננת בעודה שכובה ארצה, גהר מעליה, עלה על גופה ובכך ריתק אותה ארצה ומנע

ממנה לקום. הנאשם דחף לתוך פיה של המתלוננת את ידו עד לגרונה, לחץ אותה פנימה בחוזקה, חנק אותה עד שחשה כי אזל האוויר בריאותיה, וחששה כי הנאשם מתכוון להורגה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת סימני שפשופים וחבלה בצוואר, נפיחות בשפה התחתונה בפה ושפשופים בחר, שפשוף שטחי בבטן, סימני חבלה ורגישות בכתף ימין ושפשוף קטן בכתף מצד שמאל.

הנאשם איים על המתלוננת במעשיו ובאמירותיו בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שבעודו מרתק אותה ארצה בגופו אמר לה: **"תהיי בשקט לא יקרה לך כלום"**. כשהוציא את ידו מפיה, שאלה המתלוננת את הנאשם מה הוא רוצה, ובתגובה שוב איים עליה הנאשם באומרו: **"אם תהיי בשקט, את תהיי בסדר ולא יקרה לך כלום"**, וליטף את כתפיה. המתלוננת שוב החלה לצרוח והנאשם המשיך לחנוק אותה באמצעות הכנסת אצבעותיו לגרונה ואחז בגרונה.

לשמע זעקותיה הגיע לדירה השכן, נדב גאן, שניסה לפתוח את הדלת ושאל מעבר לדלת **"מי שם?"** "מה קורה שם?" אז צרחה מתלוננת **"תעזור לי, תעזור לי"**.

בעקבות זאת, קם הנאשם מהמתלוננת, ניגש את הדלת, נשען עליה ומנע מהשכן להיכנס אל תוך הדירה. השכן דחף את הדלת כלפי פנים והנאשם דחף את הדלת במטרה להשאירה סגורה, עד שבסוף הצליח השכן לפתוח את הדלת. הנאשם ניסה להימלט, אך השכן תפס אותו בחוזקה ומנע ממנו לעשות כן עד לבוא המשטרה, שהוזעקה למקום על ידי שותפתו של השכן.

4. בדיון מיום 1.2.15 הודה הנאשם בכל העובדות המתוארות בכתב האישום.

נוכח הודאתו של הנאשם בכל עובדות כתב האישום, לא נותרה מחלוקת עובדתית ביחס להתרחשות האירוע המתואר בו. גם ביחס להוראות החיקוק שבכתב האישום הסכים הסיניגור כי אלה מתקיימות, למעט הוראת החיקוק שבסעיף 406(ב) לחוק העונשין, עבירת ההתפרצות, וביחס להתגבשותה של עבירה זו, התעוררה מחלוקת בין הצדדים.

5. המאשימה טענה כי מתקיימים בענייננו יסודותיה של עבירת ההתפרצות שכן נסיבות ביצוע העבירה מלמדות כי הנאשם אכן התפרץ לדירה, ומשום כך, יש להרשיעו, נוסף ליתר העבירות, גם בעבירה זו.

מנגד, גרס הסיניגור, כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מגבשות עבירה של התפרצות, אלא עבירה של הסגת גבול, מהטעם שלא התקיים היסוד של "בכוונה לבצע גניבה או פשע" הנדרש בעבירת התפרצות.

6. התפרצות או הסגת גבול?

סעיף 406 לחוק העונשין קובע עבירת התפרצות מהי:

"(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו- מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שיבצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו- מאסר שבע שנים".

סעיף 447 לחוק העונשין מגדיר מהי עבירה של הסגת גבול:

"העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו, או לעבור עבירה, דינו- מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין".

היסוד הנפשי המשותף הן לעבירת ההתפרצות והן לעבירה של הסגת גבול הוא יסוד של "כוונה". אלא שבעבירת ההתפרצות נדרש כי הכניסה למקום תהא בכוונה לבצע גניבה או פשע, בעבירה של הסגת גבול יש צורך שהמעשה האסור ייעשה כדי להפחיד את מחזיק הנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה.

מכאן, שכאשר מבצע העבירה נכנס למקום במטרה לבצע גניבה או פשע כהגדרתו בסעיף 24 לחוק העונשין- הרי שמדובר בהתפרצות, ואילו כאשר אדם נכנס למקום במטרה להפחיד את מחזיק הנכס או לעבור עבירה- מדובר בהסגת גבול.

בחנית נסיבות ביצוע העבירה, כפי שהן מתוארות בפירוט בכתב האישום, וכפי שהודה בהן הנאשם, מלמדת כי כניסת הנאשם לדירת המתלוננת הייתה בכוונה לבצע פשע.

סברתו של הסניגור, כי מאחר שבפועל ביצע הנאשם תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולא פשע הרי שמדובר בהסגת גבול, זרה ואינה מתיישבת עם השתלשלות האירוע נשוא כתב האישום.

כוונתו של הנאשם לבצע פשע עולה ומתגבשת מתחילת באירוע ועד תומו.

על כוונתו זו, מעידה התחקותו אחר המתלוננת, שצעדה לבדה בשעת לילה מאוחרת, מעכבו אחריה עד אשר הגיעה לדירתה, בה נמצאה בגפה, הרחק מעין רואה. לאחר מכן, בתוך הדירה, לאחר שהתפרץ אל הדלת תוך הפעלת כוח, גהירתו מעליה וריתוקה ארצה ומניעת קימתה, בצירוף לתקיפתה הפיזית והברוטלית אשר הותירה בה חבלות כמתואר בכתב האישום, מעידות כי כוונתו הייתה לבצע פשע חמור מתקיפה הגורמת חבלה של ממש. כך גם איומיו של הנאשם על המתלוננת, עת אמר לה: **"תהיי בשקט לא יקרה לך כלום"**, זאת תוך שהוא מלטף את כתפיה וכן ניסיונותיו להשתיקה תוך דחיפת ידו לתוך פיה.

מהשתלשלות האירועים עולה, כי הנאשם לא השלים את שביקש לבצע. כניסת השכן לדירת המתלוננת עצרה את הנאשם באיבו וברי, כי אלמלא שמע השכן את זעקותיה של המתלוננת לעזרה, היה ממשיך הנאשם ומבצע את זממו והאירוע לא היה מסתיים בתקיפה הגורמת חבלות של ממש.

7. ב"כ המאשימה טען בטיעונו, כי הפשע המיוחס לנאשם הוא פגיעה בפרטיות המתלוננת.

בין אם זו העבירה אשר לשמה נכנס הנאשם לדירת הנאשמת, ובין אם עבירה אחרת, כפי שעולה מנסיבות כניסתו לדירה, כך או כך, מדובר בעבירות שמהוות על פי הגדרתן פשע.

גם אם ייטען, כי מדובר בעבירה של נסיבות מחשידות לפריצה, הרי שלפי נסיבותיו של סעיף 410 (ג), מאחר שהנאשם הסווה עצמו- גם אז מדובר בפשע.

אולם, ב"כ הנאשם מציג תיאוריה חלופית לפיה ה"עבירה הנלווית" אותה תכנן הנאשם לבצע היא תקיפתה של המתלוננת באופן שיגרום לחבלותיה. זהו תכנונו ותו לא.

8. איני מקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה העבירה הנלווית הינה עבירת תקיפה הגורמת חבלה של

ממש. הנאשם אמנם תקף את המתלוננת על פי הודאתו, אולם תקיפה זו היא תוצאה של שרשרת

אירועים אותה לא יכול היה הנאשם לצפות בעת שארב לה בחשכת חדר המדרגות. נפילתה של

המתלוננת בעקבות כניסתו לדירתה היא אירוע בלתי מתוכנן, כמו גם העובדה כי ניסתה לנעול את

דלת דירתה כדי למנוע מהנאשם לבוא בשעריה.

נוסף על כל אלו, יש לזכור כי מדובר בנאשם אשר עקב אחרי המתלוננת מזה זמן, חלק ממסלול המעקב עבר ברחובות חשוכים, ויכול היה, אם רצה לתקפה בלבד, לעשות זאת בדרך.

אולם הנאשם התמיד במעקבו, בצורות שונות ובמיקומים שונים, ונדמה כי ההתחקות אחרי המתלוננת הייתה מטרות. כך או כך, התזה המוצעת על ידי ב"כ הנאשם אינה מעלה ספק סביר בעיני באשר לכוונתו של הנאשם.

ב"כ הנאשם אף טוען, כי בכל עבירת התפרצות טמונה אף פגיעה בפרטיות, כך שכל כניסה לרשותו של אדם אחר, הופכת באופן מיידי להתפרצות. אכן כניסה לדירתו של אדם אחר יכול שתיחשב "הטרדה אחרת" (כהגדרתה בחוק ההגנה על הפרטיות, התשמ"א - 1991) במקרים רבים, אולם ישנם מקרים אחרים בהם כניסה אינה יוצרת הטרדה, בילוש או התחקות.

זוהי טענה שובת לב, אשר לפיה המחוקק "שכח" ולא נתן דעתו לשינוי הגדרותיה של עבירת ההתפרצות בעת שנחקק חוק ההגנה על הפרטיות, התשמ"א - 1991, כך ששילובם של שני דברי חיקוק אלו יוצר תוצאה בלתי אפשרית שבה כל כניסה לביתו של אדם תוגדר אוטומטית כעבירת התפרצות, שהרי כל הנכנס לרשות היחיד של אדם אחר יוצר בכך הטרדה ופגיעה בפרטיות של היחיד המתגורר באותה הרשות.

נדמה כי גם אם יש ממש בטענה זו, הרי שעלינו להתחקות אחרי כוונתו של המחוקק. ניכר, כי המחוקק רצה למנוע מצב שבו עבריון יחפוץ בביצוע עבירת גניבה או פשע ויבצעה באמצעות כניסה לביתו של הזולת. היינו, הכניסה/התפרצות לבית הזולת הינה אמצעי לביצועה של עבירה אחרת אשר היא מהווה את עיקרו של המעשה העברייני.

הנאשם דן, בהתנהגותו מלמד כי כל כוונתו הייתה להתחקות אחר המתלוננת, לבלוש אחריה ולפגוע בפרטיותה. כך הוא עשה בלכתו אחריה, כך עשה בהמתנו בחשכת חדר המדרגות, וכך אף עשה בעת שניסה להכנס לביתה.

דומה, כי לכך כיוון המחוקק בהגדירו את עבירת ההתפרצות לבית מגורים כפלטפורמה לביצוען של עבירות אחרות, ועל הגדרות אלו עונים פעולותיו של הנאשם דן.

כך או כך, התנהגותו של הנאשם מעלה אפשרויות שונות, חמורות יותר וחמורות פחות, לעבירה הנלווית אותה תכנן

לבצע, אולם עבירה של תקיפה בלבד, כאמור, אינה אפשרות סבירה בנסיבות העניין, ועל כן, כאמור, אני דוחה אפשרות זו ובוחר באפשרויות אחרות המהוות "עבירת פשע".

נותרנו, אם כן, עם שתי אפשרויות אחרות לכוונתו העבריינית של הנאשם - פגיעה בפרטיות או עבירת מין חמורה. אפשרויות אלו שתיהן עונות להגדרה של "עבירת פשע", ומכאן שהנאשם הינו "מתפרץ" לדירת המתלוננת, ובכך יש להרשיעו.

נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מזכירות - נא להעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשע"ה, 03 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.